

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Vitæ Sanctorum Sacris per singulos anni dies
Meditationibvs illustratæ**

Paderbornæ, 1697

September.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62968](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62968)

S E P T E M B E R.

S. ÆGIDIUS CONFESS.

1. Septembris.

*Omnia qui se exaltat humiliabitur:
& qui se humiliat exaltabitur.*

LUC. 14.

Stemma in ÆGIDIO regium indoles mu-
nifica prodidit. Nam puer prætextam
exuit, ut pauperem agrum indueret. Et hic
quidem morbum cum centonibus posuit, ac
ille nudus cætera, ut virtutum miraculum
saltem regeret, ablatam sibi vestem à nescio
quonon satis noto homine pie commentus
est. Eodem scilicet furto assem omnem pater-
num abstulerunt egeni, quando Gallias Æ-
GIDIVS petiit, & post multa prodigia eas-
dem cum cerva latebras habitavit. Atque, ut
qui Matrem deseritis, alia coelo ubera esse
sciatis, hæc famelico eadem cerva præbuit.
Exclamare hic Roma potuisset: ecce! fera
hominis hospes: ecce! homo feræ Asy-
lon. Etenim cum nutricem frequens Ve-
natorum corona cingeret, tutelam sinum

K 4

ÆGI-

ÆGIDII & preces habuit, quibus ad teli ja-
ctum damnati canes allatrare prædam potue-
runt non prehendere. Ipse Rex Clodoveus li-
bertatem cervæ, ÆGIDIO fortuitâ sagittâ
tunc vulnerato cœnobium, cœnobio dotem
regiam donavit, sibi unam erroris veniam
oravit. Et verò non hujus modo sed gravio-
ris etiam sceleris impetravit, quod quidē stu-
diosè ille occultavit, sed ÆGIDIUS, sub divinis
schedâ annotatum è cœlo accepit, nunquam
delendum, nisi stylum Rex vertisset, Divus
porrò noster satis jam à terra lactatus ad pe-
rennes beatitatis fontes contendit, quos a-
deò appetivisse quid mirum est? à Nutrice
sua Cervæ sitim hanc bibit. *Ex Lippeloo, & Pe-
de Natal.*

MEDITATIO

De cognitione Vilitatis humanae.

1. **C**onsidera te summâ Dei bonitate ex nihilo et
ductum esse, & te dignum esse peccatis tuis
qui perpetuis ignibus damneris: & jam iis ignibus
cruciareris, nisi Deus miserrus esset tui. Quid ergo
quereris, si quos honores ambis, ii tibi denegentur?
an tibi fit injuria? O homo! nosce te ipsum, nosce
vilitatem, nosce malitiam tuam, nam *omnium discipli-
narum pulcherrima est, se ipsum nosse: si quis se ipsum norit,
Deum cognoscat.* Clemens Alex.
2. Ex his duobus Principiis quæ solida sunt veræ
humilitatis fundamenta, hæc duo inferas oportet,

alterum gaudendum tibi esse, si quando ab aliis nihil pendaris, pluris siquidem non vales, alterum ægrè admittendos esse honores, cum clarè nôris iis indignum te esse, nullam itaque honoris adipiscendi venêris occasionem. Ne respicias virtutem tuam, egregias dotes? recte facta: sed considera nihilum tuum, & peccata tua. *Soli electi bona sua non vident, qua in se vivenda omnibus ad exemplum præbent.* Gregor.

3. Cum demum te (ut dictum est) depresseris, cave putes grande quidpiam fecisse; etenim quidquid dixeris ad tuam depressionem, veritatem attigisti, non explêsti, quidquid feceris, vix tuo functus eris officio, erisque semper servus inutilis.

S. JUSTUS EPISC. CONF.

2. Septembris.

Qui justus est justificetur: & sanctus sanctificetur adhuc. Apoc. cap. 22.

Multi JUSTI nomen habent, rem non habent. Hic in infantia JUSTUS fuit, cum parentem injustè adulterii suspectam, defendit, mox ab ortu suo, prodigiosè loquendo, te status, comitem Andegavensem, matris suæ legitimum conjugem, patrem suum esse. Et hæc crediderim origo est, unde omnes, ex illustrissima comitum Turnensium familia, ab hoc JUSTO, JUSTI cognomen

K 5

men

men retinent. Sed facta sancti spectemus
 Lugduni cum Episcopus praeset, rabiose
 quidam, qui multos furiosè læserat, ut per
 sequentes evaderet, in templum confugit
 à cuius asylo, cum eum extrahere non aude
 rent Adversarii, multis, quamvis fictis, im
 punitatis sponsonibus institère apud IUS
 TUM praesulem, ut è templo eum profugum
 emitteret, qui, ut bonæ mentes alios su
 pede metiuntur, quia credidit, reo exitum
 securitatis factâ fiduciâ, facile persuasit, et
 vix limina egressum perfidi vulneribus confes
 cere. Hinc tantus, licet innocentem praesule
 lem, pervasit dolor, et velut infulâ indignus
 homicidii que reus, Massiliam primò, inde
 in Ægyptum transfugerit, rigidissimâ in de
 sero vitâ, noxam expiaturus, ibidem que ad
 mortem usque eremiticam professus sanctè
 obiit: plusquam IUSTUS: qui se ultroneam
 pro alieno peccato victimam Deo immolavit.
Suffrenus ex Mart. Gallico Susaj.

M E D I T A T I O.

De Justitia.

1. **T**Ime divinam justitiam, utpote quæ terribilis
 futura sit in altera vita, in praesenti quidem mi
 sericordia temperatur; tunc verò mera justitia. Quid
 me fiet æquissimè? si intraveris in iudicium cum servo
 tuo?

tuo? nunc anima mea! esto tui iudex & tortor: nunc patere corpus, nam *in quantum non peperceris tibi, in tantum tibi Deus (crede) parceret.* Tertull.

2. Si quando Sermo fit de aliis æquiores te illis præbeas, eorum de rebus loquere perinde ac si tuæ essent. Si te audiamus, quidquid agis, est perfectissimum, imperfectum verò, quidquid agunt alii parum æquitatis & multum superbiæ est in hoc iudicio. Si plus Deum & proximum, minus verò te amares, nunquam malè de proximo tuo loquereris. Omnes intelligant esse te hominem rectum & iustum.

3. Labora ut indies Justior & Sanctior fias. Immemor bonorum operum, & peccatorum tuorum memor agere pœnitentiam, ut tua possis luere peccata. Vide quam parùm Christum & Sanctos imiteris. Compara vitam tuam cum tot piorum hominum, quorum virtus tibi perspecta est & erubescas, quòd adhuc tam grandis tibi restet via ad Sanctitatem. Progredere, non est hic quieti locus. *In via vita non progredi regredi est, cum nihil in eodem statu remaneat.* Bern.

S. SERAPIA V. M.

3. Septembris.

Opus suum probet unusquisque & sic in semetipso tantam gloriam habebit, & non in altero. Paul, ad Galat. 6.

Ille

Ille neget Amazonas militares fæminas esse. **I**se, aut dicat effeminatas esse milites, qui Serapiæ non legit triumphos. Qualibuscunque machinis crudelitatis hanc Virginem tyrannus oppugnaret, non potuit evincere, ut vel fidei propugnaculum, aut arcem Virginitatis dederet. Immisit in vases lenones, leonibus efferatioribus, duos dissolutæ vitæ adolescentibus, qui reluctanter cogere, & Virginitatis thesaurum diriperent, sed facile erat propugnatoribus quondam Angelis, qui Heliodorum thesauros templi diripientem flagellârunt, horum quoque Juvenum procaciam castigare. Corruerunt exanimis ante pedes SERAPIÆ ambo impudici cupidines. Quæ ideò à maleficis venefica judicata. Mox tamen beneficam se ostendit, quando utrumque ad vitam revocavit. Ferro nihilominus adjudicavit tyrannus, ceu Saga esset, quæ non in Sago sed in purpura verecundiæ vicebat. Parcere debuisset iudex iniquus ferri supplicio, nisi ipse ferro obstinatiores fuisset. Igitur variis cruciatibus lacerata est, pro eo quod integritatem violari non passa fuerit, & tandem obruncata lac fudit & sanguinem, ut ostenderet, quâ viâ properaret ad spnsu animæ suæ CANDIDVM & RVBICVNDVM.

pur.

Purpura & candor sunt patruales colores:
 Virginitas & verecundia consanguineæ virtu-
 tes sunt.

MEDITATIO.

De Puritate conscientia.

1. **C**onscientia nostra speculum est. In illo facile
 animæ tuæ vitia reprehendes. Diligenter ob-
 servas corporis tui naevos, ut eos si potes quamprimum emendes; quare animæ tuæ vitia quæ toti displicent cælesti curiæ tam parum curas? ora Deum ut gratiam impertiat ea dignoscendi: revertere ad Deum tuum dissipabit tibi omnes tenebras, quibus conscientiam tuam obscurasti. *Quantascunq; tenebras tuo facto superstruxeris Deus lumen est.* Tertull.

2. Ne similis sit tua conscientia quibusdam speculis quæ objecta majora vel minora falsò referunt, sed ea referat ut reverà sunt. Ne sit adedò laxa, ut graviora crimina quasi leviores culpas ducat; nec sit nimis stricta &, ut ajunt, scrupulosa; duo hæc devita? modum tenebis si prudenti moderatori, cui conscientia tuæ penetrabilia aperias, obtemperaveris. Vide an sit laxior tua conscientia.

3. Quas speculum indicat maculas, eas eluis; elue pariter vitia, quorum te conscientia remordet: neque exemplo deformium mulierum abjicias speculum, quod tuam tibi prodat deformitatem. Quotidiè intue-
 re vitam tuam in hoc speculo quantumvis fastidioso, & cave maculis deletis iterum fædêris. *Novum siquidem monstri genus est, eadem penè omnes jugiter facere, quæ fecisse se piangunt.* Salvia.

S. RO-

S. ROSALIA VIRGO

4. Septembris.

*Considerate Lilia agri, quomodo
crescunt. Matt. 6.*

ROSALIA, à fundo gentilitio, qui Rosa dicebatur, quòd mensibus illic singulis vernent rosæ, nomen sortita, ex principe patre, Panormi in Sicilia nata Caroli Magni de stirpe, & Sicilia regum propinqua sanguine, nobilissimis ob formam jam destinata nuptiis, palatia, opes, honores, splendorem generis, omnesque mundi illecebras, quas tanti ambiunt, fastidians, ad obviam profugit speluncam, illic illi fontana pro nectare: herbæ & radices præ condimentis, preces præ Musica, Jejunium & asperrima saxa præ plumis & lectulo nec viror arborum, flores prætorum, saliares fontes, siderum flammæ recrebant, cum solius crucifixi aspectu & amplexu se oblectaret. Angelis doctoribus decurrebat Marianas salutes, quas rosarium vocant, quod ut bullam mortua in pectore suspensum retinuit. Morienti cum matre DEI filius, cumque Angelis Apostolorum principes adfuere: coelestesque genji, ut paranymphis,

phi, sponsam ROSALIAM, contexto de ro-
 sis seroto, coronatam deduxere ad divinum
 Sponsum. Sic dudum vixit, à mundo deser-
 ta, coeli habitatrix ROSALIÆ anima; at cor-
 pus rosis coronatum, in crucifixi amplexu,
 Anno Christi M. DC XX V. cristallina in
 tumba repertum, sive illam paravere Angeli,
 sive quadringentis annis superfusa aqua in
 cristallum artifice natura induruit, clarè ta-
 men nobis exhibuit ROSALIAM, inter Di-
 vos contra pestem in Sicilia fospitatores, pa-
 tronam. Tu quod tumulo ejus inscriptum
 legis *Amore Domini mei*, tibi scriptum crede &
 fac omnia amore Domini tui ut æternùm
 floreas. *Ferrarius & Simon Martinus in vita.*

MEDITATIO.

De sancta Rosalia.

1. **R**osalia virtutes in lilio consideramus. Primum
 quod lilia commendat, est extersitas. S. Ber-
 nardus vocat *Lilia eminentia in floribus terra*: talis erat
 in Rosalia celsitudo animi quâ mundum generosâ fu-
 gâ supergressa est. *Deus Os homini sublime dedit cælum-*
que videre, sed quid juvat erecto in cælum vultu, &
 corpore cello incedere, si curvis animis terræ inhæ-
 remus? quis tibi effectus inest ad cælestia? nunquid
 & tibi *sordet terra cum cælum aspicias* cum S. Ignatio, vel
 è converso præ amore terrenorum sordent cælestia?

2. Color liliorum est candor & intus flavedo, AR-

GEN-

GENTO COPULAT AURUM. Candor argenteus, & paritas Rosaliæ. Si manibus conteritur lilium patitur jacturam candoris ita Virginitas reuivuit attactus: *Tactus, joci, risus, sibili moritura Virginitatis solent esse principia.* S Rosalia, ut floreret illæsa, fugit in solitudinem. Quomodo tu fugis principia morituræ castitatis? reus color interior lilii est charitas. Pretiosa auri et argento conjunctio est quam amat sponsus Virginitatis quomodo conjungis?

5. Odor liliorum allicit apes, & serpentes fugat. S. Rosalia virtutum fragrantia attraxit in obsequium purissimos Angelos: & Oratione sua avertit venenatam patrona contra pestem. Tu quoque *Christi esto hodie odor* Exemplo tuo.

S. BERTINVS Abbas

5 Septembris.

Si vis ad vitam ingredi serua mandata. Matt. 19.

Quam rigidè superi animadversuri sunt in sacrarum benedictionum derisores. In documento sit severa poena, quâ, sola, eam non petentis; oblivio mulctata est, ut gestum S. BERTINI referunt. Erat hic Sanctus natus Constantiæ in Germania, in Luxoviensi deinde cœnobio, in Burgundia, Monachum induit in eique monasterio, postquam Abbas LVII annis præfuit, depositâ gubernatione, ad sanctam

sanctam usque mortem, animæ suæ soli, Deo-
 que servivit. Huic, Abbati adhuc, comes
 Walbertus de Arques conscientia noxas
 confiteri solitus, sumptis Sacramentis, nun-
 quam, nisi petita & accepta ab Abbate fausta
 prece, à monasterio ad suos revertebatur; id
 cum una vice, immemor boni moris, pete-
 re neglexisset, infausto equi casu, corpore
 malè attrito, & fracto crure, domum agrè
 revenit; neque adhibita læso remedia profe-
 cèrè, donec ipsa vexatio dedit intellectum,
 subiitque animum neglectæ benedictionis
 memoria, interpretatus ergo in poenam se
 torqueri, protinus ad BERTINUM Abbatem
 mittit per quem se de oblivionis tam noxiæ
 culpa accusat, proque afflicti corporis reme-
 dio vinum sibi sacra prece benedictum trans-
 mitti rogat. S. Abbas vini à proxima Missa
 superstitis Reliquias (quæ cum modicæ es-
 sent, divinitus auctæ sunt) bene ægro preca-
 tus, transmisit. Has ut primùm hausit, sani-
 tatem bibit, & ne ingratus esset sospitatori
 Deo, suum comitatum omnem in dotem
 monasterii transcripsit, & ipse deinceps
 Monachus. Quid ad hæc bibuli? qui sanita-
 tem propinantes, mortem sæpè bibunt.

Ex M. Antonio Benalio Buzelinus in Mart. Bened.

L

ME.

De mandatis Dei.

1. **S** Bertinus quoad vixit monachos suos, propo-
sitis Dei mandatis. ad perfectam eorum obser-
vationem hortabatur. Ne Paradisum speres, si vo-
uni mandatorum Dei parere nolueris. Deus Do-
minus est, potest imperare, nos servi debemus ob-
dire. Honos, fides, & obsequium debentur prin-
cipibus à subditis, & Deo ab hominibus: his tibi
officiis functus eris, si observaveris Dei manda-
ta. an observas? memineris non posse te duobus Do-
minis servire, mundo scilicet & Christo.

2. Nemo immunis est ab observatione mandato-
rum Dei, quæ facilia sunt, nedum impossibilia. Deus
ut supremus Dominus potuit omnes alligare legibus
ut sapientissimus nihil impossibile, ut optimus nihil
grave potuit præscribere. Tot homines cujuslibet a-
tatis, sexûs, conditionis ea observârunt manda-
ta. Quid, Dei gratiâ adjutrice, *non poteris: quod isti
ista?*

3. Omnibus igitur mandatis pareas, etenim qui
vel in uno peccat, factus est omnium reus, eum qui
manet æternus ignis: pareas statim ne morte oppri-
maris, priusquàm parueris: pareas alacriter: cui servus
potentissimus Rex & suavissimus Dominus est: pa-
reas fortiter, *nam ferenda magis omni necessitas, quam
perpetranda aliqua iniquitas.* August.

S. ELEVTherivs Conf.

6. Septembris.

O. *Non omnis qui dicit mihi Domine
Domine intrabit in regnum celo-
rum: Multi dicent mihi in illa
die Domine? nonne in nomine
tuo Prophetavimus? Et in no-
mine tuo demonia ejecimus? sed
Et nunc confitebor illis quia non
novi vos. Matt 7.*

MInimam laudem à nostro calamo ELEU-
THERIUS accipiet, qui maximam jam
olim à Magno Gregorio accepit. Summa est,
D. Gregorium sub ultimum Verni jejunii
diem, inedia, ob imbecilliolem stomachum,
succubiturum fuisse, nisi pulpam latranti
ELEUTHERIUS preces suas objecisset. Id be-
neficium Gregorius non modò stylo, sed fa-
cundâ etiam picturâ in templo locutus est,
Quin & mortuum ajunt ab ELEUTHERIO pre-
cibus denuo animatum; sed nos dæmoni ere-
ptam prædam laudamus. Fortè ex itinere Di-
vus ad sacrum Virginum Asceteriû diverte-
rat, in quo puer agebat atri Genii obses. Non
ausus est eâ nocte malus hospes puerum tor-
quere, sanctiorem hospitem veritus; itaque

L 2

ille

ille domum patronum suum sequitur. Hi
 etiam pacem crederes: sed induciæ tantum
 erant. Dum enim ELEUTHERIUS alieni Co
 nobii vires elevat, suas laudat, redux vel
 ex insidiis hostis, solo adolescentulum affligit
 miserisque modis discruciat. Sed obfuit pro
 vocasse ELEUTHERIUM. Neque enim hi
 prius cum suis pugnare precibus desuit, quam
 penitus statione non suâ Orcum pepulisset.
 Nunc similes pugnas cur non spectamus? an
 ne quos dæmon timeat, ELEUTERII, an quos
 agiter, pueri desunt? *Ex Grasio.*

MEDITATIO.

De nimia salutis suæ confidentia.

1. **Q**uia S. Eleutherius jactabat se coram mon
 chis suis quod dæmonem ejecerit è puero,
 dæmon iterum pueri corpus subiit. Sic inest in multis
 vana quædam de salute fiducia. Paucis quibusdam
 operibus nostris confidimus: nunc tamen credere
 potius deberemus etiamsi omnia fecerimus, nos servos
 inutiles esse. Quare ergo cum Phariseo tam sæpe blan
 dimur nobis ipsis. *Gratias tibi ago quia non sum sicut
 ceteri homines; jejuno bis in Sabbatho, do decimas* &c.
 Luc. 18.

2. Quid amabo? & quo titulo speras te Paradisi
 gaudiis potiturum? an tuis piè factis? quid adhuc bo
 ni egisti? an meritis Christi? sine ullo opere tuo re
 demit quidem Christus, *sed non salvabit te sine te*, Au
 gustin. Igitur tantum confidis divinæ bonitati, &

hac bonitate fretus parum Christianam vitam vivis?
Ad nemo idcirco deterior sit, quia Deus melior est; toties delinquendo, quoties ignoscit. Tertull.

3. Flerique sanctorum vitam durissimam egerunt, & tamen morte imminente tremuerunt, tu verò nihil times? unde hoc? non ex fortitudine, sed ex modica fide. *Formido exire inquit Bernardus, & in ipso portus ingressu contremisco, dum non confido propè existere qui excipiat exeuntem.*

**S. STEPHANVS EPISCO-
PVS CONFESSOR.**

7. Septembris.

Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet & ego in illo. Joan. 7.

ASpera & inculta terrarum habitare D. Brunonem ajunt. Viridaria rectiùs dicerent, quæ tam nobiles nobis flosculos submitunt. Atque hem tibi ex his **STEPHANUM** Lugduni Galliarum nobili Familiâ satum! Hic vitæ reliquæ in ipsis cunis bullaque præludens, quem diem patienti Christo dicamus, materni lactis abstinentiâ sanctum habuit. Amorem suum Christum sub pane latentem quoties contemplatus fuit, putasses æstu ab-

L 3

su-

sumendum, nisi lacrymis, quibus diffu-
 bat, hunc temperâset, dixisses Crucifixo
 immortuum, nisi vitam suspiria prodid-
 sent; denique existimâsses cœlo precaban-
 dum interesse, nisi hoc descendere ad STRA-
 PHANUM vidisses, Angelo misso. Jam tem-
 pestates fugatas, desperabundos cœlo, ægro
 sanitati, mortuos vitæ redditos taceo, unum
 idque utile juventæ, quod Pontifex jam Die-
 sis edidit, facinus narrabo. Dixerat graviter
 in omnia vitia, illud præsertim, quo festo
 Divorum dies aleis, choreis & id genus ludis
 cris vulgus amat profanare. Cùm aures nec
 quicquam diu pulsasset, dæmoni denique
 malo, qui ad eas nugas impellere animas ad-
 solet, pro concione imperavit, positâ larvâ
 palàm sese ostenderet. Enimverò paruit tam
 horribilis, ut jam Magistri sui puderet in lu-
 dos discipulos, facileque cum illo etiam hunc
 damnarent. Sed, ô superi, invenit hodie
 iterum discipulos pessimus Doctor. Juvat
 chartas minimè doctâ pictas manu crepare,
 juvat aleam (vel salutis) jacere; juvat terram
 plaudere, & ne serò pereamus, ad Orcum non
 jam imus; currimus, saltamus. *Ex SUR.*

MEDITATIO.

De frequenti usu Eucharistia:

S. STE.

Stephanus non alium habuit amorem in terris, quam Jesum pendentem in cruce & latentem in Eucharistia. In hoc Sacramento est Deus totius consolationis spem confirmat, cum sit pignus divini amoris & immortalitatis. Perficit Charitatem in Deum & proximum: quomodo enim fieri potest, ut non ames amantissimum Jesum, qui propter tuum amorem totum se tibi dedit? & quomodo fieri posset, ut non diligeres proximum, tecum cœlesti pabulo toties saturatum:

2. Quotiescunque accipis hoc Sacramentum, toties copiosâ gratiâ donaris: adde quod pro ratione pietatis & præparationis tuæ singularibus etiam gratis cumularis. Mirum quantum valet hic Angelorum cibus, hoc vinum germinans Virgines, ad coërcendas carnis cupiditates. *Qui amat hanc carnem, non erit amicus sue carnis.*

3. Accede ad sacrum convivium: si in Jesum sit amor remissior, accendetur sumptione Sacramenti: fons enim est amoris ac pietatis. Nihil est quod timeas ne familiaritas generet contemptum. Nam novam semper in suavissimo Jesu deprehendes pulchritudinem, ideoque magis ac magis ejus amore deflagrabis: Adde quod animi rectè præparati *Omnia hoc remedio morbus extinguitur.* Chrylost.

NATIVITAS B. M. V.

8 Septembris.

*Beatus Venter qui te portavit &
Ubera qua suxisti. Luc. ii. Po.*

Potuit denique post longissimæ noctis te-
 nebras solem hoc die Tellus! sperare,
 quando tot votis jam olim exoptatam Nasci
AURORAM vidit, **MARIAM** inquam,
 quæ Joachimo atque Anna prognata lucem
 primò vidit, dicam? an videndam Orbi pro-
 pinavit hodie. Certè festum agere hunc
 diem multis jam retro seculis Christianus
 Orbis instituit, idque coelo auctore. Nam
 ferunt Anachoreten hac ipsa luce quot annis
 audire cœlestes illos Amphiones solitasse, qui
 lætissimis modulis omnem latè Aërem exhi-
 lararent; sed & Paulum quendam annis per-
 multis sub eam noctem, quæ diem **VIRGINIS**
 Natalem præit, vidisse sidus ingens coelo se
 demittere, & festivis ignibus Aëdem Laute-
 ranam exornare: utrumque porrò Angelis
 Doctoribus didicisse, id ob *Cunarum Virgine-
 rum* memoriam superos factitare. Echo itaq;
 solum est omnis hodie mortalium plausus,
 quam coelum suis concentibus provocat,
 utinam vel ad ultima hujus vota responsura!
 scintilla est, ab æthere in animos hominum
 illapsa, utinam in incendia abitura! Bene
 profectò Innoc. IV. quòd à morte Cælestini
 IV. Pont. Max. creatio, quàm Frideric. II.
 Imperator turbare nitebatur, **VIRGINIS**
 ope

ope feliciter successisset, Patronæ cunas omnibus annis dies VIII. celebrari iussit. Sed hoc etiam parum esse, audacter dico. Felices illæ cunæ, illæ linguæ, in quibus quotidie **MARIA** cū Aurora nascitur, cum Sole vivit, & neque cum die moritur. *Ex Duran. Beletb. Vinc. Turfell.*

M E D I T A T I O.

De Nativitate B. V. Mariae.

1. **M**editare quibus ornamentis hodie decoretur Maria. Pater æternus dat filiæ suæ præclarum nomen, & supremo ejus imperio cælum & terram, angelos & homines subjicit. Verbum æternum eam eligit in matrem, & hominem quemlibet facit adoptivum ejus filium, cum amplissima potestate, filios non degeneres immortalis hæreditate remunerandi. Omnibus demum gratis sponsam suam ornat Spiritus sanctus. Gratulare Mariæ quòd tot bonis cumuletur.

2. Tot gratiarum haud immemor fuit Maria. Singulari beneficio jam tum rationis compos, Deum Patrem adorat, fatetur indignam se esse, quæ pariat æternum Patris Verbum: offert cor Spiritui sancto, sponso suo. Hodie facias, quod ipsa fecit statim post Nativitatem: Adora Patrem æternum, deprime te coram Filio & trade cor tuum Spiritui sancto.

3. Quid in honorem Nativitatis Mariæ facturus es? cole Mariam, quia potest tibi laboranti adesse, cum ipsi data sit omnis potestas in cælo & in terra. Ama Mariam quia & tua & Jesu Mater est, Confide

Mariæ, parens est prædestinatorum. Esto constans & fidelis servus ejus, ut ipsa constans & fidelis fuit sponsa Spiritus sancti. *Oportet inter fluctus seculi confingere ad Mariam, & respectu exempli ejus cursum vita dirigere.* S. Epiphanius,

S. AUDOMARUS EPISC. CONFESS.

9. Septembris.

Bonum est mihi cum uno oculo invitam ingredi, quàm duos oculos habentem mitti in gehennam ignis

Matt. 18.

COepit AUDOMARUS tunc vivere, cum desijt Mater, quando nimirum à morte hujus cum patre mori mundo inter Ascetas cocepit. Jucundum credo videre coelo erat, Patrem una & filium in eadem virtutis schola discere, miraculo eo majori, quod ad hanc filius Patrem duxerat. Quid jam mirum, si mira alia quàm plurima patravit AUDOMARUS, si radiare è ligno ctucem, si exsurgere è lectulis ægros, è vinculis captivos iussit? Nos duo tantùm scribemus, quorum pueri unum, alterum bis pueri senes legant. Episcopus jam Morinensis adolescenti interdixerat,

ne cymba in aquis luderet. Risit ille, & lusit. Sed in obsequentem venti fluctusque in altum, inde è Gallia in Saxoniam usque eiecerunt, & ut contra immorigerum conjurasse cum aquis terram agnosceret, latrones in litore venientem præstolabantur. Quid ageret sine velis, sine remis puer Nauta? Nempe remi preces, vela Divi apud DEUM AUDOMARI merita fuerunt. His ille in patrium portum in vectus Naulum Navarcho suo obsequiū dehinc persolvit. Hic cum amissos senio oculos ad D. Vedasti tumultū recepisset, mox facti poenitens cum nō videret, an ex te animi esset videre, precatus est Deum, iterum eriperet, si noceret, lumen. Eripuit & in cœlum abituro Duces Angelos misit. Ibi ille cœcus nunc Deum videt. *Ex Sur.*

MEDITATIO.

*De Cæcitate utili ad salutem
& noxia.*

S Audomarus visui præelegit oculorum cæcitate. Est virtutum cæcitas quædam sancta. Sic cæca est sanctorum obedientia: sæpe puer regit cæcum virum, ita sancti facillè obtemperant. Justitia quoq; cæca: non enim respicit personā. Humilitas etiam ambulat cæcè pro suis defectibus censendis habet oculos Argi: Defectus aliorum vel non videt, vel

vel diffimulat, vel tegit si potest vel excusat: Nonne in
festucam vides in oculo fratris tui, & in tuo non vides tra-
bem? Castitas quoque cæca est; claudit enim oculos,
ne mors intret per fenestras.

2. Est cæcitas vituperabilis affectuum amoris &
 iræ. Cæcè amamus; nimis multi sunt exoculati Sam-
 psones; Nec prævident suam infamiam, nec animæ
 ruinam. Excæcant etiam amor consanguineorum &
 auri cupido: clama cū cæco. *O Domine ut Videam.* Luc.
 18. Iræ quoque affectus obscurat rationem, ut cæco
 furore multa agamus: igitur ne statuas quidquam si
 iratus fueris. *Jam te* (inquirebat Architas Tarent)
occiderem nisi iratus essem.

3. Est cæcitas execrabilis peccatorum, qui amil-
 so per peccatum lumine divinæ gratiæ *tota nocte labo-*
rantes nihil capiunt: O quanta cæcitas! *Si omnia egero,*
& charitatem non habuero nihil sum, & nihil mihi pro-
dest. S. Paul,

S. NICOLAUS TO- LENTIN. CONF.

10. Septembris.

Ego enim didici in quibus sum suffi-
ciens esse. Scio & humiliari, scio &
abundare, & in omnibus institu-
tus sum. Paul. ad Philip. cap. 4.

Sep.

Septennis NICOLAVS solenne deinceps
 Shabuit, tres in hebdomade dies, inter-
 que eos illum etiam, quem Virgini dicamus,
 pane cibario & fontanâ victitare. In Canoni-
 corum deinde collegium ascitus, cùm illa pro-
 concione D. Joannis audisset (*Nolite diligere
 mundum, neq; ea quæ in mundo sunt*) quasi uni illi
 dictum esset, extemplò ad eos Anachoretas
 abiit: quì D. Augustinum æmulantur. Ibi
 facilè ostendit, quàm Mundum Mundique
 omnia odisset. Sacerdos ubi primùm litare
 cœpit, è piacularibus flammis umbra adfuit,
 abduxitque ad immania tormentorum erga-
 stula. Ibi simul hæc, simul sociæ umbræ o-
 mnes patronum sibi NICOLAUM legerunt;
 pro quibus cùm ille ad aram aliquoties dixis-
 set, partem longè maximam à suppliciis absol-
 vit. Sub hæc cùm eum aliquis à Religionis
 amore abducere & mundo iterum conciliare
 pessimè conciliatus adniteretur, surdum sci-
 licet reperit. At faciles aures invenerunt è
 coelo vates, qui obiturum feliciter NICO-
 LAUM Tolentini cecinerunt. Eò enim ocyus
 abiit, stellâ duce, quæ ibi demum constitit,
 ubi tumultatus postea fuit. Morituro jamjam
 Christus cum Matre & D. Augustino obvius
 venit, cùm sex ante mortem mensibus quo-
 tidie

tidie sub noctem Angelorum concentus au-
disset, manifesto indicio, quàm non lon-
gè à coelo abesset. *Ex Surio,*

MEDITATIO.

*Modus in quolibet vitæ genere
feliciter vivendi.*

1. **I**N quavocatione vocatus es in ea hilaris permane.
Noli imitari quosdam miserioris naturæ homines,
qui suas calamitates fucatae aliorum felicitati assidue
comparant. Voluit Deus ut hunc vitæ statum ample-
ctereris. Tua tibi fors placeat: acquiesce Divinæ vo-
luntati: lætare in Domino semper. *Cognovi inquit
Salomon quod non esset melius nisi lætari, & facere bona
vita sua. Eccles.*

2. Ne plura concupiscas aut naturæ aut fortuna
munera, quàm habeas: Deus bonorum est largitor
æquissimus, forsitan acutius ingenium, robustius
corpus, pinguius patrimonium exitio tibi fuisset,
non opes, non scientiæ, non dignitates, & alia id
genus vitæ præsentis bona hominem felicem effi-
ciunt, sed possessio Dei, in quo solo sunt vera bona.
*Non divitia, sed Deus felices facit, qui est mensura vera
opulentia. August.*

3. Esto contentus tibi concessis in statu gratiæ bo-
nis, neque plura cupias anxio & perturbato animo
datis utere & Deo feceris satis. In primis ut conten-
tus vivas, memento peccata tua infernum meruisse,
& assiduis fletibus elue delicta tuæ juventutis: nam
vera compunctio gratiam & lætitiã parit, & pœni-
tentiam

entiam lacrymæ peccatorum voluptatibus sunt lon-
ge suaviores.

S. THEODORA PŒNITENS.

II. Septembris.

*Dico vobis quod ita gaudium erit
in cælo, super uno peccatore pœni-
tentiam agente, quàm super no-
naginta novem qui non indigent
pœnitentiâ. Luc. 15. cap.*

Vlrum an foeminam spectâsse te, Lector
autumas? utrumque, si mihi credis.
Nam foemina, puto, fuit THEODORA, cùm
lapsa est, vir, cùm surrexit. Id te vita docebit.
Tenebat illa matronas inter Alexandria prin-
cipem locum. Sed ex hoc Lena eademque
Venefica turpiter dejecit, cùm quæ sol occi-
dens non spectat scelera, impunè perpetrari
suasit, itaque adulterium persuasit: ac si u-
nū solummodo cœlum oculi haberet & me-
dia etiam in nocte Argus non esset. Vidit ipsa
THEODORA crimē, cùm primùm Lux animo
oborta est, & quò ruborē absconderet, cœno-
bio se abdidit utq; viros effugeret, inter viros
virum

virum

virum se venditavit. Et jam lacrymas, quibus facinus piabat, vel Crocodilus probaverat, dum dorso innoxiam per fluctus tulit jam sylvæ, per quas invidi monachi inter pestâ nocte miserant à feris devorandam, virum & ipsæ crediderant; cùm loco pelleret Dæmon malus aggressus, non quidem virum negavit THEODORAM, sed tamen infamis mulierculæ opera patrè mentitus est. Poterat se ipsam absolvere THEODORA sexû fatendo. Sed maluit suum sub alieno scelere scelus luerè. Itaque pulsa cum infante septem ipsos annos propter Monasterii fores jacuit cœli hominumque injurijs exposita. Denique cætera miracula, morientis apud cœlites gloria cœnobiarçhæ ostensa, adductusque eodem temporis articulo maritus, Mors ipsa denique palàm orbi fecerunt fæminam fuisse THEODORAM, sed quam viri imitarentur.

MEDITATIO.

De triplici ratione pœnitentiæ.

NEcesse est ut pœnitentia interior sit: oportet ut peccator offerat Deo cor contritum & humiliatum, æquòque & lubenti animo accipiat afflictiones, quas Deus immiserit in peccatorum pœnitentiam. Acerbum nihil est consideranti, momentaneis tribulationibus æternos ignes extinguere: attribue

peccatis tuis quidquid tibi calamitatis acciderit. Nam ipse sibi parat peccator, quod patitur; nihil itaque de calamitatibus nostris imputare Deo possumus, nos calamitatum nostrarum auctores sumus. Salv.

2. Pœnitentiæ causâ abstinence quantum poteris, licitis voluptatibus: qui Creatorem offendit, indignus est, qui rebus creatis ad delicias utatur. Licitis fruuntur justi delitiis, at pœnitentiam agant peccatores, quibus nimirum ad pœnitentiam vita prerogatur.

3. Ad hæc susceptis ultro laboribus macera corpustum; ut perceptam indelitiis voluptatem luat. Ita sancti in quorum vita toties mentio fit de vigiliis, jejuniis, ciliciis, verberibus, an credimus iis nos esse nocentes minus? ut illis, sic nobis arcta via ad vitam est. Ne nos ipsi decipiamus, agamus pœnitentiam, ne in eadem crimina relabamur, nam ubi emendatio nulla, ibi pœnitentia necessario vana. Tertull.

S. GUIDO CONFESSOR.

12. Septembris:

Quamdiu sumus in corpore peregrinamur à Domino. 2. Cor. 5.

ETIAM GUIDONEM humili genere natum ad Astra virtus evexit, tutissima eorum scala, qui generosi humi obrepere detrectant. Natalem terram Brabantia dedit. Puer non prius animo hilari esse nunquam potuit, quam aut prece DEO, aut egeno stipem de-

M

disset

disset, quam ubi non habuit, ipse scilicet
 coëgit, mendicorum mendicabulum. Ado-
 lescens VIRGINIS templo operam suam adi-
 tuus addixit, gnarus cœli portam esse,
 quam curaret. A tam sancto munere cum
 mercatore persuasus mare conscendisset, &
 ventos & superos adversos sensit, quin remo
 manum tam diu eximere non potuit, quous-
 que hanc redux Virginis aræ supplicem teten-
 dit, manifesto in hujus transfugas exemplo.
 Sanctius postmodum iter instituit, cum Ro-
 mam & Hierosolymas aliosque Christianis
 vestigiis nobiles locos petiit, septemque
 ipsos annos talem se, quales omnes sumus pe-
 regrinum vendidit. Hinc cum fesso DEUS
 quietem donare vellet, in lectulum deiecit.
 Hoc cum æger Anderlaci decumberet, co-
 lumba è cœlo multo lumine corusca advo-
 lavit, simul vox audita est, quæ *ad coronam Di-*
lectum invitavit. Enimverò lubens paruit.
 Orbe scilicet pererrato, restabat ut astra vi-
 feret, quam viam an illi Juvenes insistant, qui
 Gallias nunc & Italias petunt, tibi qui
 hæc legis, Judicium esto. *Ex Surio.*

MEDITATIO

Quomodo in hac vita peregrinan-
dum ad cœlum.

1. **U**T imiteris S. Guidonem Peregrinantem in terris, moveare ad instar Circini qui non movetur in orbem, nisi ad voluntatem illius qui gerit in manu. Ita voluntas hominis Christiani omnes motus suos conformet voluntati divinæ, dicat in omnibus: *non mea sed tua voluntas fiat.* Sicut circinus fixo uno pede immobiliter in centro, altero circumeundo perficit orbem, ita tu extende te ad curas & negotia vitæ tuæ, corpore per varias occupationes, vagando, sed animo semper Deo, insistens. Nam Christus ipse dicit. *Qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum,* Joh. 15.

2. Imitare in peregrinatione hujus vitæ evagationes prædabundæ per prata, & hortos apiculæ, quæ non redit in alveare nisi onusta. Ita quotidie aliquid boni collige & reconde pro æternitate felice tibi præparandâ. *Charitas* inquit S. Chrysoft. hom. 33 Epist. 1. ad Cor. *Veluti frugi quadam apicula, bona omnia undiq; collecta, in amantis animam importat.* Quomodo colligis quotidie?

3. Imitare motum navis. Ita innitere fluxis, ut obtineas portum. Vela semper pande in altum spe gratiæ. Fortiter obnitere fluctibus fortunæ adversæ, quos superabis efficaciam gratiæ. Secundo cursu utere cum moderatione, ne te præcipitem rapiat fortuna. Tuorum consiliorum gubernatrix sit mens divina.

S. A M A T U S A B B A S.

13 Septembris.

M 2

Qui

*Qui fidelis est in minimo, etiam in
majori fidelis est. Luc. 16.*

GRatianopoli AMATVS natus à Patre
Theodoro DEO devotus est. Tam san-
ctis initiis respondit sanctior vita, quam, in
Auguensi Cœnobio, annis triginta religio-
sè, in solitudine postea rigidissimè exegit.
Aquam & panem, quæ in triduum ex mona-
sterio accipere solitus erat, invidit dæmon,
qui in corvi forma, aquam, eversâ hydria,
sæpe effudit panemque abstulit, gratulante
sibi Sancto, quod sic longiore jejunio DEI
amore se macerare posset. Cùm ei struenda
cellula, errore fabri, ligna mensuram non
attingebant; ea, AMATVS oratione sua, ut
apta essent, extendit; fontem, ne adferre
porrò undas necesse esset, post preces scipio-
ne ad ipsam speluncam elicuit. Otio sibi exo-
so, ne locum daret, terram pro semente effo-
dit: unde cùm hordeum messuisset, suus ip-
se molitor, & pistor, atque etiam cocus dein-
ceps fuit. Saxum ingens, ab alto rupis in cel-
lulam ruens, crucis opposito signo, stitit, &
rupi ut adhæresceret sine fulcro obtinuit.
Non nisi dominicis ad sacra egressus cellâ est,
lectus ei perpetuus cilicium cinere consper-
tum

sum, cujus edacitate ad ossa usque caro ejus
erosa est. Defunctus cum esset in Catholicae
fidei professione, triduo post Fratibus Mo-
nasterii felicitatis obtentae testis gloriosus
apparuit. Sic, ais, itur ad astra. At per aspera.
Cave ergo ne mollia secteris: nam sic prope-
ratur ad orcum. *Lippeloo.*

MEDITATIO.

De vitandis noxis venialibus.

1. Peccata venialia diligenter vitanda sunt. Utpote
quibus ad mortalia sensim descenditur: nemo
derepente fit pessimus, sed levis noxa via est ad scelus.
Utilevissimo morbo diligenter occurris, ita peccato
cuilibet occurrendum: non te defendet levitatis ex-
cusatio: *Nam nunquam excusatur, quod Deus damnat.*
Tertull.

2. Peccatum veniale quantumlibet parvum videatur,
maximum est: Deum quippe offendit. An ex-
ploratum tibi est, quid sibi velint verba haec quae in-
terdum jaetas? modo nullum peccatum mortale ad-
mittam, de venialibus parum curo: hoc est, nolo
quidem Dominum Jesum Crucifigere & occidere,
sed volo duntaxat capiti ejus spineam coronam impo-
nere, corpus ejus flagellis caedere, faciem sputis &
alapis deturpare, & nisi gehennae timor deterreret le-
thali peccato eum rursus occiderem. Impie! crude-
lis! en germanum verborum tuorum sensum!

3. Nisi lacrymis venalia peccata hic deleantur, in
purgatorio igne purgabuntur. At quam acres sunt

ignes illi ! quàm horrendus purgatorii carcer ! infer-
 nus temporaneus est , alteri non dissimilis , si poen-
 rum æternitatem , & incolarum impietatem excipias
 An est tanti in peccato percepta voluptas , ut ea atro-
 cibus suppliciis ematur ? *Hunc transitorium ignem omni-
 tribulatione presenti existimo intolerabiliorem.*

EXALTATIO S. CRVCIS

14. Septembris.

Si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad me ipsum. Joan. cap. 15.

SIminus bellare feliciter, certè prædari no-
 vit Cosrhoas , qui cum captam totius
 Hierosolymam ipse etiam cepisset : prædam
 nimium quantum magnam Crucem Serua-
 toris in Persidem asportavit. Doluit Chri-
 stianus Imper. Heraclius spolia hæc Christia-
 nis detracta esse , & cœlo auctore armis com-
 mune omnibus Christianis dedecus aggre-
 fus abolere , ternas copias Cosrhoæ totidém-
 que Duces felici Marte devicit , fortissimè
 Christianis utpote pro signis suis dimicanti-
 bus. Cosrhoas dum fugâ Tigrim trajicit , so-
 cium regni filium minorem Mardesam sibi
 adsciscit. Id maximus natus Syroës impatien-
 ter

ter ferens, gemino patricidio & fratrem & parentem sustulit, pactusque regnum cum Heraclio pro Cruce stultissimus Mercator. Hanc porro Heraclius cum imperatorio habitu fulgens eò ferre vellet, quò primò Servator tulerat, nec tamen occultâ vi gradum morante progredi jam posset, monuit Præsul Zacharias fastum poneret & aurum nimis animo onerosum; nescire crucem purpuram, nisi quæ de Christi sanguine ruberet, sed neque coronam nôsse, quam spinæ non ornarent. Aliter ergò triumphandum sibi esse intelligens Heraclius, nudus pedes & plebeiam togam indutus facilè jam pedem promovit, & sublimem crucem loco suo & honori restituit. Hæc EXALTATÆ CRVCIS festa initia ajunt. Nego ego, & cum bona pace Heraclii, ea Christo primitus adscribo. *Ex Brev. & Baron.*

MEDITATIO.

De exaltatione S. Crucis.

1. **A** Mans crucis supra omnes res creatas exaltatur, tutus ab injuriis fortunæ. Non timet morbum, paupertatem, dedecus aliasque calamitates. Nullis vitæ hujus ærumnis affligitur, utpote quas desiderat, easque Christi causâ hilari animo patitur. Quæ tibi sunt dolori & timori, ea sunt illi voluptati, & tunc felicissimus est, cum tibi miserrimus videtur, *Christianus miser videri potest, inveniri non potest.* Minut.

M 4

2. A-

2. Amans crucis se ipso altiùs extollitur: hominem non crederes; cupiditatibus non accenditur, non pungitur concupiscentiâ, deliciis non emollietur: amat laborem: horret quietem; & quoniam in hac miseriarum valle occasiones patiendi, eum non deficiunt, semper latus est, ac hilaris, quia voti compos.

3. Amans crucis eò usque evehitur, ut Christo de cruce pendenti similis, mundo crucifixus, & sibi mortuus sit. Ah Domine cruci tuæ affigar, quantumvis reluctetur caro, quoniam tibi redemptori meo corpus & animam meam debeo: crucifigar; coronet spinis; sit simile meum corpus tuo corpori, quod pro me Patri æterno obtulisti. *Si ob hoc caput tuum Christus debes, tale, si potes, ei repende, quale suum pro tuo obtulisti.* Tertull.

S. MATERNUS EPISC.

15. Septembris.

Resedit qui erat mortuus, & cœpit loqui. Luc. 7.

PORTENTUM in orbe MATERNUS est, cui simile nullum: huic enim soli ter vita, ter mori obtigit. Natus in urbe Naim Galileæ. atque adolescens cum matris orbæ extremo dolore iterum denatus, cum jam efferretur, ad Christi miserentis imperium vitæ & matri redditus est. A Servatoris nostri gloriosa Anastasi, S. Petro discipulus adhæsit, a quo

quo cum aliis ad Rhenum prædicaturus
 cæm iret, in itinere iterum vitâ functus, post
 XL. dies, ex ipso tumulo, egestâ terrâ, cùm
 mortuo S. Petri baculus impositus esset, ter-
 tiò in vitam miraculo prodiit. Germaniæ
 deinceps Apostolus, defunctis S. Eucharis
 & S. Valerio prædicationis sociis, cùm Co-
 lonienses & Tungrenses ab Idolis convertis-
 set, Trevirensibus Episcopus præfuit, ubi no-
 tabili prodigio festa aliquando Natali Christi
 nocte tria sacra tribus dissitissimis locis, An-
 gelo transferente Tungris, Colonia, & Tre-
 viris, in Cathedrali sua, dixit. Ibidem tertiâ
 vice, antequam moreretur, præmonitus est à
 defunctis sociis, qui coronati apparentes, co-
 ronam ostendêre tertiam, triduo post ei-
 dem apud Superos imponendam. Jam jacet,
 non nisi Angeli tuba in universali Anastasi
 tertiò resuscitandus. Tibi satis sit, si bene vi-
 vas, bene semel mori. *Ex Lippeloo.*

MEDITATIO.

De triplice morte S. Materni.

TRiplici morte obiit S. Maternus, terque eo-
 dem die Sacrificium obtulit in dissitissimis locis,
 ope Angelorum transportatus. Poteris & tu triplici
 morte occumbendo triplex Deo tuo Sacrificium of-
 ferre, Primò moriatur in te homo animalis in suis cu-
 piditati-

diditibus; abſtine non ſolum illicitis ſed etiam licitis
deliciis. Parvis in rebus ſi contraire aſſueſcas tuis con-
cupiſcentiis, non laborabis in magnis. Domine tuam
cruce[m] tuam pro volutus tibi offero in ſacrificium &
immolo omnes meos Spiritui rebelles appetitus, &
in ſpecie quidem, hos.

2. Moriatur in te homo ſpiritualis per immolationem
propriæ voluntatis: quæ fons eſt omnium malorum.
Id tantum velis, quod vult Deus, & ij qui vitam
cem Dei gerunt. Repugna ſemper propriæ voluntati.
Glorioſior nulla victoria eſt, quàm de ſe ipſo. Do-
mine Sacrificium meum ne rejicias, idem velle ac no-
le meum, tecum habere volo, & hoc erit Sacrificium
veſperinum quod Chriſtus obtulit in cruce factus ob-
diens uſque ad mortem, mortem autem Crucis.

3. Mortuus etiam eſt jam pridem in te vetus homo
quando in aqua baptiſmi ſubmerſum eſt peccatum
veteris Adami. ſed an Chriſtum quem in baptiſmo in-
duiſti uſque ad huc retinuiſti? Si vivis adhuc vitam pri-
mæ gratiæ in baptiſmo datæ, gratias age Deo: ſi mor-
tuus eſ ſemel, fac ut recuperes vitam.

S. EDITHA VIRGO.

4. Septembris.

*Oportet corruptibile hoc induere in-
corruptionem, & mortale hoc in-
duere immortalitatem. 1. Cor. 15. 53.*

Ferax

Ferax olim Divorum tellus Anglia, quàm
 cheu! degenerasti, sponte tuas ferebas
 fructus olim, quos jam non nisi gladiis sulca-
 ta, & sanguine rigata donas. Illos inter EDI-
 THA numeratur Edgari Regis filia & Christi
 sponsa, cui amores suos primis annis devovit,
 paranymphos novo more leprosos diligens,
 quos, quò deformiores aspectu erant, hòc
 formosiores & digniores se putabat; ut jam
 coelo id muneris ambiente, non dubitaret
 Angelus pauperem præferre. Porro in de-
 liciis EDITHÆ CRUX fuit, quam cùm pingere
 toties manu Dunstanus Antistes vidisset, pol-
 licemprehendens nunquam tabe obnoxium
 esse iussit. Id quod postea factum vidit Anglia,
 cùm à morte (quæ ut suavis esset, cantu suo
 Angeli fecerunt) trigesimo die Matri, tum
 anno tertio decimo Dunstano spectandam se
 dedit, monuitque, corpusculum tolleret in-
 tegrum tunc etiam, Si membra, quibus in
 molli ætate ad levitatem abusa esset, excipe-
 ret. Itum & inspectum monumentum est,
 fidemque fecerunt præter oculos, pedes &
 manus, omnia reliqua à tabo immunia mem-
 bra. Sed & in dextra pollex à putredine fuit e-
 ximius. Quid? quod cùm miraculum Canu-
 tus Rex rediret, reserato iterum loculo me-
 dia

videret

dia sepulchro se extulit, manumque injice-
 improbo paravit? Supplicem tamen & in gra-
 tiam recepit, & inter undas postea servavit.
 Magni hæc olim Anglia miracula faciebat
 pluris ego Angliam, si in vitam nobis ED-
 THAS revocaret. *Ex Graf.*

M E D I T A T I O.

De S. Editha.

1. **C**RUX Christi S. Edithæ ita fuit in deliciis, in-
 pollex Ille quo pingere solebat cruces, incor-
 ruptus permanserit. Ita amor crucis servat pios; odi-
 autem crucis computrescunt impii. Sunt enim Chri-
 stiani, qui in afflictionibus suis damnant providen-
 tiam Dei, & justitiam Dei arguunt. Heu miseri! quod
 Crux & afflictio ita corrumpit, qui castigati non re-
 sipiscunt! *Urimur & secamur, nec ferri defectione, nec
 cauteriorum adustione sanamur, imò quod gravius
 est, cur à ipsa deteriores sumus.* *Salvian.*
2. S. Editha Angelos comites habuit, in coelum
 abiens post mortem: habebis eosdem tutores in via,
 & ductores ad patriam, si cum Editha imitatus fueris
 Angelorum virtutes. Primò tua charitas more An-
 gelorum se extendat æquè ad egenos, quàm divites:
 tua obedientia sit velox more Angelorum ad mandata
 Dei & superiorum tuorum: Tua justitia sit sine acce-
 ptione personarum: Tua cogitatio sit continua præ-
 sentia Dei: Tua castitas sit ab omni corruptionis fac-
 tore immunis. Sic Angelus eris. *Christus factus est
 homo, ut possit Christianus esse Angelus.* *S. Aug.*

3; Decimo tertio anno post mortem Edithæ inven-
ta sunt membra immunia à tabo præter oculos, pe-
des, & manus, quibus membris in molli ætate abusa
est ad levitatem. Quis tibi usus est horum membro-
rum? *an non scandalizat te oculus tuus, vel pes, vel manus?*

S. HILDEGARDIS V.

17. Septembris.

Tristatur aliquis vestrum? oret

S. Jacob. Ep. c. 5.

Nescio quid de HILDEGARDE sentien-
dum, mundumne deseruerit, an potius
nunquam fuerit in mundo: quippe XIX. an-
norum virguncula inter Virgines sacras adle-
cta. Cœlestia ab ipsis cunis videre habuit,
nutuque hæc prodidit, quando sermone non
potuit. Litteras, quas nunquam didicit, scri-
psit tamen, easque non suâ linguâ: atque ut
cantaturam scires olim, quod canere alii de-
sperabant, carmen, jam tunc absque Docto-
re scitissimè modulabatur. Vatum etiam sa-
crorum oracula fideique nostræ volumina le-
gebat & explicabat puella, ut ipsissimam sæ-
culi illius Sibyllam Bernardus laudaret, & in
concilio Rhemensi Eugenius PP. probaret.
Cæterum visa cœlestia morbus comitabatur
ferè continuus, qui castigabat scilicet timi-
dam,

dam, quoties prodere hominibus moni-
 cælo data negligeret; fuitque, cum lecto-
 fixam ita undique oppugnarunt dolores, u-
 cedere anima & velle deditioem facere jam
 jam videretur. Sed præsidio Angeli venerunt
 è Primipili Michaëlis cohorte; qui atros Ge-
 nios unaque morbos omnes in fugam ege-
 runt. Dum porrò vixit, mira egit innume-
 ra, linceoque vultu ipsas cordis latebras in-
 spexit, sensaque animi obtutu suo deprehen-
 dit. Funus illustravit, Iris gemina in cælo
 visa, hanc lux coronabat Lunæ circulum re-
 ferens, quem itidem crux ornabat, multipli-
 ci mox incremento innumera. Id miraculum
 super defunctæ domum descendit. Et ascen-
 dere nos dubitamus tam familiariter invitati.
Ex Surio.

MEDITATIO.

De modis tristitiam vincendi.

1 **S** Hildegardis quanquam ferè nunquam sine
 morbo esset, semper tamen dulcedine quadam
 cœlesti delectabatur: disce modos vincendi tristi-
 tiam. *Tristatur aliquis vestrum,* inquit S. Jacobus; *ortu-*
cum Deo veluti cum amico doloris nostri cura com-
municanda, ille consulendus, & secretiori voce re-
spondebit. Memor fui Dei, & delectatus sum, ait David
 in tribulationibus suis.

2. Ut hæc, quâ obruimur, tristitia citò abstergetur

consideremus esse complures nobis infeliciores.
 Tot pauperes in xenodochiis, tot ægroti in lectis suis,
 tot captivi apud Barbaros multò duriora patiuntur.
 Longè etiam majora sunt tormenta animarum quæ
 purgatoriis aut æternis ignibus cremantur: hos ignes
 cum meruerimus peccatis nostris, pœnitentiæ nomi-
 ne hunc mœrorem pacatè feramus.

3. perpende tristitiam Christi Jesu, quâ tantum
 non in horto mortuus est. Vide quid pro te in cruce
 passus sit, & dic cum Jesu: Pater fiat voluntas tua,
 calicem passionis bibam toto vitæ tempore, si ita pla-
 citum sit ante te. Denique cum Christus ipse & san-
 cti omnes opprobriis & mœroribus saturati fuerint,
 nequicquam speremus nos fore perpetuò felices.
*Timenda sunt Christianis presentis seculi gaudia & optanda
 pro devotione mœstitia.* Chryl.

S. THOMAS à VILLA
 N O V A.

18. Septembris.

*Estote misericordes, sicut & pater
 vester misericors est. Luc. 6.*

EDucatio quid efficiat, ingens in paupe-
 res misericordia THOMÆ convincit.
 Haussit hanc à parentibus, qui, ut ipsi libera-
 les parvulo obtrusère nummos, unde ditaret
 pauperes, & laudabant, cum sine pallio & pi-
 leo,

leo, imò, vestito paupere, cum nudum re-
currere filium domum videre. Aucta hæc fan-
cta est prodigalitas, cum religioso S. Augu-
stini Ordine, in quo persanctè vixerat, ex-
tractus, & invitus infulâ coronatus est. Ve-
lentiæ enim Episcopus, beneficii proventus
omnes pauperum fecit, &, ut plus dare pos-
set per eleemosynam, vacuata horrea mi-
culo replevit Deus: ita abundantibus suo be-
nificio egentium compluribus, lætabatur
scilicet, cum in extremo morbo, ita, omni-
bus expensis, nudatus est, ut in alieno lectulo
(nam quo jacebat commodato utebatur) mor-
reretur, suo dudum pauperibus donato. At
pauperum patri, cum in morte deficeret omnia,
post mortem præco virtutis deesset, post
mortuus ad ejus tumulum revixit, præque
omni eloquentia fuere pauperum lamenta.
Ipse nunc dives Gloriâ, ridet scilicet tenaces
divites qui vestiti hic duplicibus, nudi coram
judice cogentur erubescere. *Brev.*

MEDITATIO.

De Misericordia divina.

1. **B**onus est Deus, imo ipsamet bonitas, & ideo
cuilibet mitem ac misericordem se præbet. Hæc
in re imitare Deum: cuiq; benignè, fac sed divini amo-
ris causâ, si enim liberalitate & beneficentia laudem
humana

humanam quæras, paratam tibi à Deo mercedem non accipies. Domine! ut aliquatenus misericordiam tuam imiter, pro tenuitate meâ aliorum miseriis subveniam.

2. Deus misericors est adversus amicos suos, quos ab æternitate prædestinavit; ejus beneficio illis omnia cooperantur in bonum: Et si quandoq; leviter peccant, eos à se non repellit. Imò gratis quasi stimulis urget, ut his vinculis se se expediant. An es amicus Dei? interroga conscientiam tuam; labora ut hanc amicitiam tibi concilies: Amari à Deo nihil facilius. *Vide* (inquit S. Chrysostr.) *si labor est, ubi velle satis est.*

3. Deus non minori misericordiâ complectitur peccatores, quos sanguine suo redemit, nullum est peccatum, quantum quantum sit, quod ipsis non sit condonaturus, modo pœnitentiam agant expectat, urget, gratis prævenit. Amantissime Deus! quanta est tua misericordia! hanc autem *noli contemnere Dei misericordiam, si non vis sentire justitiam.* Bern.

JANVARIUS Cum SOC.
MARTYRIBVS.

19. Septembris.

*Nescio vos unde sitis, discedite à me omnes operarii iniquitatis.
Ibi erit fletus & stridor dentium.*

Luc. cap. 13.

N

Vidit

Vldit JANUARIUS Beneventanus Pont
 flammam caelo lapsam caput Sosij Dia
 conis lambere. Eo prodigio excitatus occurrit
 Sosiumque osculis & amplexu impertitum
 Martyrem salutavit, Martyr etiam ipse futu
 rus. Etenim ad Annum Christi CCC XLV
 à Timotheo in furnum tertio jam die succen
 sum coniectus est. Nimirum qui puerorum
 olim inter flammam modulos mirati sunt, ma
 gis nunc inter easdem senem Cygnum JA
 NUARIUM obstupuissent, cui, ut omnibus
 numeris suis constaret Musica, voces ipsius
 Angeli junxerunt. Innoxium itaque ex equi
 leo suspendi Tyrannus imperat. Sed velo
 mnibus laceratis nervis fortis tamen paruit.
 Jam cum victorem victus ante currum Pu
 teolos egisset, bravium scilicet speravit JA
 NUARIUS. A cursu ad carceres reductus fami
 liarem suum illic Sosium reperit. Mox ad be
 stias damnatus virtute sua omnes cicuravit,
 praeter procons. qui cum capitis sententiam
 in Divum pronunciaisset, oculis repente or
 batus tunc demum errorem suum vidit, jam
 que propitium Numen sibi à JANUARIO ora
 vit. Sed diceres omnem, quam bestia posue
 rant feritatem, in unum judicem coisse. Vix
 enim JANUARIUS lumen ingrato reddidit,
 cum

cum hic gladio illi abstulit. Aspexere tamen fidei lucem; quam videns videre respuit Timotheus, quinque millia hominum. *Ex Baron.*

MEDITATIO.

Triplicis inferni consideratio.

1. **S** Januario illæso redeunte ex furno ardente, *vi-
sus* *descende in infernum*, ut Salvus evadas in æternū. In inferno sunt omnia omnino mala, nullo vel minimo bono temperata. Obversentur animo tuo omnia Martyrum supplicia, omnēsque dolores, quibus ægroti quilibet cruciantur, & ubi hæc cogitando perceperis, dic sine erroris metu. Nihil sunt ad infernum, qui est, *Ignis arcani subterraneus ad pœnam thesaurus.* Tertull.

2. Finge tibi animo incolas inferni; vide quàm horrendis modis crucientur; audi querelas, ejulatus, blasphemias: odorare Pædorem & fætores æterni hujus carceris; gusta fel, quo sitis eorum accenditur; ignes experire, quibus concremantur: Heu! fortè propter brevissimam voluptatem his ignibus æternis addicti sunt. *Momentaneum quod delectat, æternum quod cruciat.*

3. Memoria damnatorum cruciabitur recordatione tum voluptatum, quibus ad dolores pervenerunt, tum temporis, quod malè consumpserunt. Tunc demum capiet eorum intellectus amissi boni præstantiam, & inflictæ mali gravitatem: eorum verò voluntas malum pertinaciter complectetur: Tunc eos peccasse pœnitebit, sed erit intempestiva eorum pœnitentia,

rentia, Tardè nobis displicebimus in conspectu ignis inferni,
qui interrogabit ossa, & medullas, & cogitationes nostras.
Euf. Emiss.

S. EUSTACHIUS Mart.

20. Septembris.

*Gaudete in Domino semper, iterum
dico gaudete.*

EUSTACHIUS olim Placidus (cujus ve-
nomen Romani Imperii hostes debella-
bat) dum feras sectatur, Christum inter Cer-
vi cornua conspicuum habet, domumque
nobile venationis spoliū Fidem portat. Ab
eo tempore etiam Christiani Jobum suum ha-
huerunt. Nam opes & familiam everfam mi-
to. Ab exilio exordior. In hoc conjugem
impurus nauta sub oculis avehit, mox ipsos
oculos (filios geminos) illum quidem leo,
hunc lupus rapit. Jam ille tantorum nuper
exercituum Imper. pecoris fit Dictator, clas-
sicum bubus canit, dux oves præit, baculo
in lupos pugnat. Sed proditus demum à cica-
trice, ad Trajanum iterum, ad exercitum
ab aratro abducitur. Et vide mihi sis fortuna
ludum. Merent sub illo Agapius & Theopi-
stus, quos dentibus ferarum Opiliones olim
excusserant, ipsissimi filii EUSTACHII; hi dum
alter

alter alteri pueritiam suam narrant, & repente fratres se mutuo salutant, audit hæc è vicino mater (cujus impudicitia Deus consuluit, impio nautâ extincto) & utrumque ad Duce[m] rapit, petitque, filios sibi vindicet. Hic insperato EUSTACHIUS pro se pronunciat, agnitusque & uxorem & filios sibi addicit. Victor deinde Romam ingressus ipsos in Triumphum Deos ducit. Dum enim his sacrificare renuit, ad bestias cum suis damnatur, innoxius denique tauro Phalaridis includitur. In hoc mugire ipsum alii credebant, sed ille fortunam ridebat. *Ex surio.*

MEDITATIO.

Semper letandum est.

1. **S** Eustachius in ipsa delectatione venationis invenit Dominum. Lætos ac hilares servos cupit Deus, possunt illi gaudere semper, sed in Domino, invenis Dominum in ipsa lætitia, si inter gaudia subeat etiam mentem tristitia Jesu Christi. Et cave, ne voluptatibus illicitis illum rursus crucifigas. *Nunquid letari & ridere non possumus? nisi risum nostrum, atq; lætitiã, scelus esse faciamus.* Salvian.

2. **L**ætare etiam in mediis afflictionibus exemplo S. Eustachii, qui hilari ac pacato animo tulit uxoris, filiorum ac bonorum omnium jacturam, quoniam hæc erat voluntas Dei. Quantùm levat ægritudinem hæc cogitatio: quod patior, placet Deo: cedit

ejus gloriæ, cedit meæ utilitati. Gaudeo Domine, sempérque gaudebo, quod fiat in me voluntas tua. Si doloribus affectum corpus gemuerit, anima certe acquiescit in divina voluntate tua, in eaque facienda semper gaudebit.

3. Si quas olim delicias Deus in oratione concessit, eas in præsentia deneget, id tuæ pravitati adscribe. Cave omittas solita pietatis officia, recedit Deus et probet virtutem, vel animum tumentem deprimat. Te Domine in orationibus non consolationes quero. *Quare faciem tuam avertis? gaudium per quod gaudeo? ubi es absconditus Pulcher quem desidero.* S. Augustinus

S. MATTHÆUS Apost.

21. Septembris.

Cum transiret inde Jesus vidit hominem sedentem in telonio, Matthæum nomine et ait illi: sequere me. Et surgens secutus est eum.

Matt cap. 9.

Vidit Judæa hodie clarum inter pauca Miraculum: Camelum scilicet per Angustias Acûs se penetrantem. MATTHÆUS fuit, è prædivite Publicano impiger CHRISTI sectator, cujus etiam vitam literis descriptam reliquit, maximam posteris hæreditatem.

tatem. In Æthiopia multa illi lucta cum Magis fuit, qui geminos aliquando in Divum Dracones emisserunt, sed quos ille quàm mox cicures in loca sola amandavit. Cum his monstris etiam perfidia exulavit. Nam cum insuper filium Regis demortuum ad vitam revocasset, permota hujuscemodi miris Regni longè maxima pars CHRISTUM amplexa est. Sed cum regnum adiisset, qui Iphigeniam jam olim Deo desponsam copulare sibi sacrilegus pertentaret. MATTHÆUS quòd palàm impium procum damnaret, dum ad aram facit, securi cæsus ipse victima sacerdos cadit. Continuò Iphigenia Virginitatis Patrono templum ponit. Hic Rex non Amore jam modò, sed irâ etiam ardens, ignes Virginis ædibus subjicit. Sed iterum pro pudore Angelo è coelis & D. MATTHÆO pugnantibus, flamma ad tyranni tecta evolans vix locum dedit, ut cum filio se subduceret. Nimirum mors illi minimè sicca debebatur. Sui ipsius carnifex suum denique hausit sanguinem, qui alienum semper sitiverat, regnumque Iphigeniæ germano reliquit, sub quo (utpote Christiano) liberè jam colere Æthiopia MATTHÆUM cœpit, cui quidem nos illud palmarium dicimus, quòd à purioribus un-

Domine,
s tua. Si
na certè
facienda
oncessit
adscribe
Deus u
leprimat
nes qua
quod gau
Augusti
post.
homi-
Mat-
Seque-
eum.
pauca
er An-
THÆUS
CHRIS-
ris de-
æredi-
tatem.

200) 200 (030
dis primus non frustra Æthiopes laverit. Ex
Lippeloo.

M E D I T A T I O.

De S. Matthæo.

1. **S.** Matthæus à Christo electus fuit Apostolus, cum Christus transiret & videret sedentem in telonio. Transit Jesus, nos videt, nos vocat; vocatem & transeuntem sequamur, ne, fortè cum transierit, non sit eum inveniendi locus, surgamus & generoso promptoque animo è vitiis nostris omnino emergamus. Jam pridem vocat Christus, Sed quæ nostra ignavia est, à voluptatibus avelli non possumus.

2. S. Matthæus fuit etiam Evangelista: mirum prorsus Evangelium nobis reliquit, & Æthiopes docuit, quæ viderat & scripserat. Non sunt tuæ partes, Evangelium scribere, at potes & debes Evangelio obedire. Hoc credis; cura igitur ut facta tua fidei tuæ respondeant. Scrutare conscientiam: vide quam teneas vitæ rationem: namque *id agendum est, ut vita nostra Evangelio respondeat.* Chryl.

3. S. Matthæus fuit Martyr, & jure vocari potest victima castitatis. Oportet ut vita tua sit jure Martyrium: oportet ut suavioribus deliciis abstineas, ac tibi ipsi moriaris, sensuum videlicet, cupiditatum, ac propriæ voluntatis mortificatione. Durum est hoc verbum: sederunt illa duriora: *Ite maledicti in ignem æternum.*

S. MAU.

S. MAURITIUS CUM SOCIIS MM.

22. Septembris.

Regnum meum non est de hoc mundo; si de hoc mundo esset regnum meum, ministri mei utiq; decertarent, ut non traderer Judæis: nunc autem regnum meum non est hinc. Joan. 18.

VOcaverat ex Thebæa legione jam semel iterumque ad supplicium decimum quemque Maximianus, cum ita ad reliquos Dux MAURITIUS. Libavimus milites hodie sanguinem nostrum, nondum litavimus. Sed bonum factum! litabimus, ubi nostrum cum Sociorum cruore miscebimus. Illos è cœlo jam spectare vos, è cœlo audiri credite. Quid enim? erubescite. Primus è nobis cœlum subiit, quisquis decimus cecidit. Proinde si viri estis, uni semper novem invidetis. Menon Ducem putate, nisi ad mortem moriendo vos duxero; vos modò mortem triumphalem portam credite. Nimirum uno jam

N 5

ore

ore omnes Maximianum incusare; quid tam parcè biberet, quem tam sitiret, sanguinem indulgeret improbæ siti, quando sibi tantundem sanguinis in divite vena ac sociis bulliret. Si crimen esset Diis non sacrificare, crimen hoc omnium esse, cur pauci luerent, quod omnes peccâssent? Itaque cingit omnis exercitus fortissimam Phalangē, mactâtq; omnis, cum ecce veteranus supervenit, clamat, frustra veteranum se dici, si præmia Juvenes præripiant; frustra tot stipendia numerare, si nullam Martyrii palmam; per emeritam denique senectam orat, sequi saltem triumphantes in cœlum Thebæos liceret, quos præire tarda ætas prohibuisset. Et annuit etiam huic Maximianus, in hoc uno adversus Christi cultores liberalis. Et profectò in nullis puto canis tam pulchrè vel sanguis rubuit, vel laurus viruit. *Ex Surio.*

M E D I T A T I O.

Plus Christo militandum quàm regnis mundi.

1. **Q**uid mundo militas? qui si blanditiis te allicit ad castra sua. Tyrannus est, nam mentitâ amicitia exitium tuum meditatur. Si palam te aggreditur, tunc hostis est, & quare hostem amas? & non potiùs militas Jesu Christo qui te adeò dilexit: Quid fecit

fecit tibi Jesus, ut ejus adversarii partes suscipias? Cum mundus oderit Christianum, quid amas qui te odit? & non diligis eum, qui te redemit, & diligit? S. Cyprian.

2. Verte potius arma tua contra mundum: Arma tua juxta Apostolum ad Thessal. sunt lorica fidei, & charitatis & galea spei. fide tuâ oppugna potestates tenebrarum? quis zelus tuus in reducendis ad Deum errantibus? imitare zelum S. Mauritii. Spe tuâ abstrahere te & alios ab inanibus præmiis falsò promittentis mundi, & provoca ad gloriæ supernæ bravium. Charitate tuâ inflamma cor tuum & proximum tuum. Sequere Chrysologum. *Audiant te homines parva mandantem, & grandia facientem.*

3. Qui militant Jesu Christo cum S. Mauritio non nisi fortiter occumbendo triumphant. Sicut & ipse Christus triumphavit moriendo. Vince & tu non resistendo iis qui te appetunt injuriis.

S. THECLA V. M.

23. Septembris.

Inimici hominis domestici ejus.

Matt. 10.

Princeps earum Virginum THECLA memoratur, quæ candidum animi pudorem Martyrii purpurâ exornârunt. Hæc à magno Paulo fidem Iconij edocta, cum ab ejus ore dies noctesque è fenestra penderet; facile misso, qui ei è prima nobilitate fuit, sponso, Chri-

Christo amores suos addixit, quam ipsam
 causam cum castitatis Magister Paulus in
 cula esset datus, gemmis omnique Munde
 muliebri distractis, aditum sibi ad eum me
 cata est, eas demum gemmas æstimans, que
 è Pauli ore legeret Et vide in Virgine Hercu
 lem. Capta cicuravit, quibus objecta fuit,
 leones; domuit, quibus alligata fuit, tæ
 ros; vicit undarum, quibus immissa est, mol
 fra; triumphavit, quos conscenderat, ignes
 & flammæ, quæ nec Herculi pepercerant,
 Virgini pepercere; ut sciant, qui castitatem
 eunt occisum, omnibus monstris insanores
 se esse. Cæterum tot victoriis inclyta Seleu
 ciam venit, ubi cum ægris compluribus salu
 tiferam manum porrigeret, Medici, quibus
 quòd nullam jam lucelli spem viderent, oculi
 scilicet dolebant, in Virginem infames ado
 lescentulos armârunt. Hos lenones cum fu
 geret quæ nec leones fugerat; jamjam com
 prendendæ sinum rupes discedens præ
 buit, clausæq; castitati & asylon & tumulus
 fuit. Itaque qui pudori periclitanti non con
 sulit, hunc ego etiam rupe duriozem dicam.

Ex D. Basil. & Metaphr.

MEDITATIO.

De triplici hostium genere.

1. Ho.

Homo hostes habet invisibiles, dæmones nimis
 Hominum, qui perpetuò ruinam ejus meditantur,
 insidiantur illi auri fulgore, suavitate voluptatum, ho-
 norum vanitate, omnibus demum rebus creatis, Ah!
 quoties ejus laqueis implicaret, nisi tutelaris Ange-
 lus gressus meos regeret. An angelo meo gratias egi?

2. Parentes amici nostri denique omnes, quando-
 que sunt hostes, crudeliores: eorum malefuada pie-
 tas periculosior est, odio infensissimorum dæmo-
 num, sæpe etiam extinguit voluntatem, quam habe-
 mus nos Deo consecrandi, & plus possunt subdolæ
 parentum blanditiæ ut saluti & virtuti nuncium remit-
 tamus, quàm duriora Tyrannorum supplicia. Cru-
 deles parentes! infideles amici! si filium, si amicum
 amatis, quid eum ad tartara præcipitem agitis? *perdidit
 nos aliena perfidia, parentes sensimus parricidas.* Cyprian.

3. Non habet homo crudeliorem hostem, quàm se
 ipsum. Pugnat caro adversus spiritum. Corpus ter-
 rena oblectamenta cupidius poscit; anima verò cæle-
 stia. Ad mortem usque produci debet certamen. Ca-
 ve: viriliter & jugiter certa. Ne tibi fidas, ne tibi blan-
 diaris: concupiscentia, unde omnia mala, cum vita
 duntaxat extinguitur. *Concupiscentia minui potest,
 consumi non potest.* August.

S. GERARDUS Epif. Mart.

24 Septembris.

*Solitudine non pigri, Spiritu fer-
 ventes, Domino servientes. Rom. 12.*

Ge-

Genuère Venetiæ GERARDUM magni bo in
 suo honori; majori Ungariæ bono. Na appet
 per hanc illi dum iter est ad sacras Solimæ excip
 ras, hospitem interceptit Rex D. Stephanus fixus
 & detentum amicâ viginti Episcopum deli phan
 Nihil illi post Christi honorem prius. Quam
 Matris hujus cultus, quem toto regno ma
 gnâ animi sui voluptate, fructu hominum
 quàm maximo, disseminavit. Pietatis
 Mariam illud argumentum esto, quod an
 ejus aram nunquam non binos Ministros cu
 cubare voluit, qui thuris odore eam hono
 rarent, & fumo tam pio proderent, quibus
 Virginē castissimè ardebat, ignes sanctissimos
 Adhæc nemo unus fuit, qui ab offenso veni
 non exoravit, simul interposito patronæ Ma
 riæ nomine orasset: ut jam nominis hujus
 characteres totidem calculos candidos dimi
 ses, quibus omnes apud illum rei absolverentur.
 Jam ut corpus in virtutis palæstra exercere
 ceret, noctu sylvas & ex sylvis ligna petebat
 leprosis interim in lectulo Episcopi vicent
 dormientibus. Hostibus qui Regi Petro re
 gnum, quod Stephanus suâ morte illi in ma
 nus tradiderat, vi eripuerant, malam mor
 tem, sibi optimam vaticinatus est sanguine
 comparandam. Et verò Anno M XLII. à gl
 b

M magn bo impiorum cinctus, lapidibus primò est
 ono. Na appetitus, sed quia innoxius hos scuto Crucis
 olima re excipiebat, post currum eversum hastá trans-
 tephanu fixus est, cùm pro patricidis suis Christi & Ste-
 phani exemplo è genibus peroráset. *Ex Surio,*

MEDITATIO.

De fervore Spiritus.

1. **I**N via virtutis & perfectionis semper est progre-
 diendum, qui non progreditur, ille regreditur:
 nam dæmon, & nobis ingenta peccandi facilitas ad
 barathrum nos continuò pertrahunt. Dic igitur cum
 Davide, dixi nunc cœpi esse servus Dei: & utinam
 hoc revera dicere possis! utinam ex animo sincero
 Deo te devoveres! vide an pristinam peccandi con-
 suetudinem deposueris. Vide an aliquam acquisieris
 virtutem.

2. Cave ne regrediaris, & aliquid de solitis pieta-
 tis exercitiis remittas. Sunt quàm plurimi, qui prin-
 cipio suæ conversionis amore divino exardescunt.
 Verùm is amor statim extinguitur. Non quæ facta,
 nisi ut ad majora accendaris, sed quæ facienda sunt
 considera. Quàm miser esses, si pristinus tuus fervor
 in teporem degenerâset. Quid? an nunc temporis
 Deus minùs est amabilis, quàm olim erat? *Semper pro-
 fice, noli in via remanere, noli retrocedere, noli deviare. S.*
 August.

3. Ut languentem animum excites, te ipsum his
 verbis interroga: ad quem finem creatus sum? an
 coelos spero gratis? quid fecisse gauderem mortis ar-
 ticu-

ticulo? tam horrendus est infernus, tam jucundus est paradifus: breviorẽ vitam fequitur æternitas; quare Ipe hujus æternitatis fine intermissione laborandum. *In omnibus operibus tuis memorare noviffima tua, & in æternum non peccabis.* Eccl.

S. FORMERIVS Martyr.

25. Septembris.

Spiritus Domini fuper me: propter quod unxit me, Evangelizare pauperibus mifit me. Luc. cap. 14.

ORpheum cytharæ dulcedine feras traxiffe fabula eft; paflorem verò FORMERIVM, XIV. annorum puerum, Evangelij in campo reperti lectione, ad audiendum omnis generis beftias commoviffe, prodigiola eft veritas, nec audiẽre tantum avidè, fed & aluẽre gratae, cum abfcedentibus mafculis, perfiftentes foemellæ feræ, mulgendas fe pro minervali præbuẽre, unde ex copiofo lactis coagulo, confecti cafei, divino juffu ad Cæfareæ portas à FORMERIO in pauperes, viduas, ægros diftributi, famem omnibus, ægris etiam morbos abftersẽre. Verum hæc ei ad Martyrium via fuit: famã enim brutalis cõcionis diditã fanctus ut præftigiator ad Alexandrum

xandrum præsidem est deductus, cui se DEI
 servum professus, magum esse negavit. Illa-
 ta ergo equulei tormenta, post quæ carceri
 incluso, Columba de coelo vas lacte plenum,
 JESU munus, intulit, cujus sumptione vi-
 res ei restauratæ & XL fidelium unâ vincito-
 rum, fames est sedata, sed & divinâ virtute
 mediâ nocte diffusus carceris murus exitum
 captivis aperuit; solus autem FORMERIUS
 Martyrii aviditate permansit, cujus etiam lau-
 ream integro quamvis corpore obtinuit,
 cum præsidis jussu à duobus sacrificulis arden-
 ti camino inclusus, extinctâ coelitus flammâ
 velut in folio sedebat DEI decantans laudes,
 magna circum coelestium spirituum velut le-
 gione excubante, quæ victricem morientis a-
 nimam ad coelestes triumphos deducebant,
 illæso corpore Martyris Christianis ad sepul-
 turam & venerationem relicto. *Martyrol. Hisp.*
Thamaj.

MEDITATIO.

*Quomodo pauperes Evange-
lizentur.*

I. **D**iscite Viri Apostolici quâ ratione debeatis
 pauperes divinis præceptis informare. Hoc
 munus parvum coram hominibus, magnum coram
 Deo

○

Deo, dignum certè in quo studium vestrum invigilet; placet Deo, vobisque & pauperibus derelictis prodest. Quid statis otiosi? efficite ut Deus ab omnibus cognoscatur. *Ah Domine! mundus, te diligit quia non te cognoscit: qui enim cognoscis te, diligit te.* August.

2. Patres familias date operam ut domestici vestri divinis præceptis imbuantur. Jubete eos, ea in loca conferre sese, ubi Evangelica præcepta exponuntur; Vosmetipsi docete eos; siquidem verba vestra altius eorum mentibus inhærebunt. Qui majori virtute præditi erunt, eos magis amate. Hero gloriosum est animam servi Christo lucrifacere. *Famulorum* [inquit Chrysologus] *ne te pudeat, communis est enim & illis, nobis natura.*

3. Si per vitæ conditionem aliorum conversioni minus vacare possis, eorum tamen conversionem precibus à Deo postula. Fortè preces tuæ plures adjungent ad Christum, quàm operariorum Evangelicorum labores. Rigant illi quidem, sed precibus tuis Deus incrementum dabit. Quomodo adhuc ad aliorum conversionem incubuisti? Erubescere. Si aliorum salutem curare non possis, noli certè tuam negligere.

S. CYPRIANUS & JUSTI-
NA MARTYRES

26. Septembris:

*Ego vado & quæretis me, & in pec-
cato vestro moriemini. Joan. cap. 8*

AN hodie suum parentes faciant, nescio,
olim parentum officium liberi etiam fe-
cerunt. Ita Justina à teneris annis Christianas
leges clam edocta, docere easdem parentes
coepit. Et jam per matris ad pectus patris adi-
tum sibi fecerat, cum hunc nutantem jam
in partes Christianas visus per somnum ipse
CHRISTVS impulit. Itaque brevi post mor-
tuus pater vitam in acceptis Filiaë tulit. Cæ-
terum fuit è Parnasso nescio quis Aglaidus,
qui oblitus Virgines esse quas colebat, Mu-
sas, impuris amoribus extremum Justinam
deperibat. Sed Palladem scilicet castitatis Æ-
gide contra omnes preces & minas armatam
reperit. Itur ergo ad Cyprianum nobilem
tunc cum primis Magum, & Orco omnes A-
mores contra Justinam evocantur. Sed o-
mnes faces incestæ, omnia tela unico Crucis
clypeo repellantur, & totus cupidinum exer-
citus

O 2

CITUS

CY:

citius ab unica fugatur Diana. enim verò irasci hic arti suæ, sed multò magis artis Magistro Cacodæmoni Cyprianus, hic victum palam se fatebatur, nuntium illi mittere, jàmque libros & in libris Venerem Vulcano dare, ipse Christo & Justinæ adhærere. Cum hac in exilium, in carcerem, in equuleum, in bullientes à flammis sartagines, ad palum denique & secures ivit. Itaque quando hodie Virgini Justinæ, virum Magnum Cyprianum, hoc est oviculum lupum junximus, an non aurea secula reduximus? *Ex Lippeloo.*

MEDITATIO.

De tribus temporibus in quæ rejicitur conversio.

1. **M**irabilis omnino conversio Cypriani, qui relicto Magistro artis impiæ Cacodæmone, discipulus factus est Justinæ. *Convertimini ad Dominum.* Cum enim vita sit incerta, nullo non tempore necessaria est conversio, ex qua pendet æternitas. Negotium salutis tanti est momenti, ut in crastinum incertum differri non debeat. *Christiano crastinum non est.* Tertull.

2. Esto scires te ad proveciorem ætatem victurum, ac idcirco deberes tuam conversionem in illud tempus rejicere? quo præ senio & morbo languens corpus

corpus sanitatem duntaxat querit, & quo pravi habitus in naturam degenerarunt? cave! Deus subtrahet gratias. Latro in cruce modò conversus est ad Dominum; sed hoc quoque consideremus, eo tempore convertisse se ad Dominum, quo omnes penè defecerant à Domino. Et quam hæc difficilis ac miraculosa conversio?

3. Si conversionem tuam ad mortem distulisti, quomodo certus es mortem tuam non fore subitanam. Quis in illo mortis articulo promisit tibi sanitatem mentis? & qualis hæc pœnitentia vitia detestari, cum vitiis indulgere non possis?

SS. COSMAS ET DAMIANVS

27. Septembris.

*Infirmos curate, mortuos suscite,
leprosos mundate, demones ejicite,
gratis accepistis, gratis date.*

Matt. cap. 10.

A Rabiam felicem esse oportuit, quæ tam salubrium Medicorum patria fuit. Urbe Ægea gemelli nati, tres insuper habuere fratres, & gloriolæ mortis eosdem socios.

O 3

COS.

COSMAS & DAMIANVS medicinae peritiam ex libris, & caelo virtutem sanandi accipere, Anargyrii dicti, quod sine pretio agri mederentur. Adeo ut COSMAS rogante, cum munus admisisset aliquod, irato inde fratri per ipsum Christum placari debuerit. Lysias loci praetor gentilis cum ob miras sanationes magiae sanctos arguisset, alapis caede a daemonibus contusus, habuit eosdem, quos injuriam laeserat, soteres. Creavit tamen inde Barbari in caelestes hosce Medicos saevitia: capi cum fratribus iussit, & quia idolis honorem negabant, obrutos ferro, vincitrosque in mare dejici: sed cum Angelico ministerio soluti enatassent, atque etiam postridie in igne divinitus illaesi persistissent, quin & equuleo torti caelitus recrearentur, crucibusque affixi cum lapidibus & saxis frustra peterentur, saxis telisque iniacentes, cum multorum nece, resilientibus, rabie spumans ultimam, usitato tyrannorum desperantium more, capite ut plecterentur imperavit. Corpora geminorum gloriosa Roma primum, postremo nunc Monachium servat, & Sanctos jam indigenas, ut caelestes civium suorum Medicos in reliquiis ab Anno MDCXLIX veneratur. *Brev. Baron*
1. 2. annalium Ribadineira.

MEDITATIO.

*In sua quisque vocatione salutis suae
consulere debet.*

1. **U**nusquisque suam in arte vult aliis antecellere; & ideo nulli labori parcat; sed dies noctibus improbo labore jungit, ut tandem peritis fiat peritior. Quid tam pauci Christiani conditionis suae perfectionem æmulantur? imò multi interdum dissimulant esse se Christianos, non quidem metu mortis, inter infideles, sed scommatum, seu diæteriorum inter fideles. Opifex artem suam quantumvis humilem palam exercet. *Et nemo se cognoscit Christianum.* Tertull.

2. Labor tuus Christianus esse debet, hoc est, congruens Christi voluntati. Quare oportet, ut eum quotidie Deo offeras, ipsique sanctè pollicearis, illius ergò duntaxat te laboraturum esse. Hoc si manè quotidie feceris, promissi memor, laborem DEO consecratum peccato non contaminabis.

3. Quotidianarum actionum tuarum oblationi pium aliquod opus accedat, necesse est, in quo, vel soli Divinæ gloriæ servias, vel subleves miserorum paupertatem: hoc potes, in quolibet vitæ genere. *Da pauperi ut des, quia quidquid dederis pauperi, tu habebis: quod non dederis, habebit alter.* Chrysost.

S. WEN-

S. VVENCESLAUS
MARTYR.

28. Septembris.

Scripsi vobis non commisceri, si is, qui frater nominatur, est fornicator, aut idolis serviens aut avarus Et ejusmodi nec cibum sumere. Ep. 1. ad Corint. 5. cap.

Disparis educationis dispares exitus vide. Erant WENCESLAUS & Boleslaus germani Fratres, Bohemiæ uterq; Dux, sed illum A-
via Ludmilla sanctissima Matrona, hunc monstrum mulieris Drahomira mater eduxit. Nempe uterque mores nutricis imbibit. Fratres negares, tam iste pietatem oderat, tam ille amaverat. Ille divina humanaque omnia susque deque habere, hic verò nudis pedibus summâ hyeme templa obire, & facienti Sacerdoti Minister adesse. Ostendit coelum, gratum sibi esse, hominem iis munis assuescere, quibus cives sui Angeli delectarentur. Cùm enim in Radislaum moveret WENCESLAUS parens sanguinis suorum

rum sed prodigus sui, hosti duellum obtulit,
 ensiculo brevi succinctus, sed bene, loricâ è
 cilicio & cruce armatus. Adest ille totus fer-
 reus hastâque ingenti & macharâ timendus;
 verùm pugnam sibi non cum homine esse,
 sed Angelo videt, qui perterritum ad genua
 WENCESLAI cogit descendere. Quin Ot-
 tho etiam Imperator cùm comitia haberet,
 inter Angelorum manus ingredi aulam,
 WENCESLAVM vidit, comitatu profectò
 ipsi etiam Imperatori invidendo. Tandem
 Drahomira blandis verbis ad se invitatum per
 Boleslaum in mensa obtruncat. Sed parrici-
 dium novercæ matris neque ipsa quidem
 Styx tulit; curru quippe vectam cum omni
 comitatu (si modò aurigam excipias, qui ære
 campano excitus ad aram accurrerat) vivam
 absorpsit, utique non levem terram habitu-
 ram, cui viva tam gravis fuerat. *Ex Suario.*

MEDITATIO

*De odio Virtutis & falsis fra-
 tribus.*

1. **W**enceslao nihil sanctius & Boleslao nihil sce-
 lestius. Ille Abel innocentia, iste Cain invi-
 dia

diã. *Propter quid Cain occidit Abel?* interrogat, & sibi met respondet. Joannes Ep. 1. c. 3: *quia opera eius erant maligna, fratris autem eius iusta.* O invidia antiquum malum! an non & tu coquis venenum hoc subinde in corde tuo? nunquid etiam *tua facies tibi comidit?* Gen. 4. Invides, quia Deus favet fratri tuo? doleres? quia bene est illi, *Fratres estis, ut quid nocetis alterutrum.* Act. 7.

2. Uti in Abele & Caino sic in Wenceslao & Boleslao virtus documenta dedit, Ideo malos permitti Deo ut coronentur boni, & dotem pietatis esse res adversas, & proborum patrimonium Pati. sed insilite Virtuti, nil territus ab his, Wenceslaum imitare, cui bona conscientia & Angelica custodia fortis armatura fuit. *Eum time, qui potest animam mittere in gehennam:*

3. O dolosam amicitiam mundi! invitatur Wenceslaus ad convivium, ut ab immiti leone innocens agnus raptetur ad macellum. Sic & Cain invitabat Abelem *egrediamur foras &c.* Sic impiorum lingua lambendo venenum spargit. Et quare blandienti mundo adhæres plùsquam Christo invitanti? *Nemo speret in patronis, nemo in amicis aut parentibus cum frater fratrem tradat in mortem.* S. Chryl, hom. 24.

S. MICHAEL
ARCHANGELVS.

29. Septembris.

Factum

*Factum est pralium magnum in cælo,
Michaël & Angeli ejus, præ-
liabantur cum Dracone. Apoc.*

cap. 12.

MICHAELEM vides Angelorum bono-
rum omnium Principem, malorum
omnium domitorem, Numinis ad mortales
principes legatum, horum ad cælos du-
ctorem fidissimum, operumque æquissi-
mum libripendem. Tam bene itaque de se
merito Christiana Respublica jam olim tro-
phæa, aras & templa statuit. Nam ut mon-
tem Garganum, cujus alibi mentionem feci-
mus, hîc taceam, D. Joannis Apostoli ætate
MICHAELIS nomen, quod salutiferas in
hominum usum aquas eduxisset, apud com-
plures populos celeberrimum fuit. D. etiam
Authbertus sub Annum Christianum DCC
IX. ita jubenti MICHAELI ædem in rupe,
quam mare undique alluit, exædificavit. Im-
per. deinde Constantinus, cum ejus auspi-
ciis hostes suos omnes devicisset, gratitudi-
nis monumentum splendidissimum tem-
plum posuit, cujus exempli sui hæredes viros
deinceps Principes permultos, sed nostrâ po-
tissimum tempestate habuit. Vidit certè Ba-
varia

varia in eam magnificentiam sacra D. MICHAELI tecta exurgere, ut aut has ædes terra dignas aut nullas habeat, quas Coeli Princeps post cœlum incolat. Quamvis si verum loqui velimus, non tam Angeli nobiscum, quàm nos secum habitare percupiant.

M E D I T A T I O.

De S. Michaële.

1. **S** Michaël in Luciferum detrectantem imperium Deo & nolentem Dei filium, qui carnem assumpturus erat, adorare, statim fortiterque pugnavit. Exemplo hujus S. Archangeli cum divina causa agitur, statim & palam profiteare inimicum te esse inimicorum Dei, & quando mundus, voluptatibus, dæmon honoribus te aggreditur, dic ut S. Michaël. *Quis ut Deus? quid honores, quid voluptates & omnia; quæ mundi sunt, quid estis ad Deum meum?*

2. Obsequium S. Michaëlis æterna gloria, superbiam Luciferi æterna ignominia exceptit. Timete superbi! Vanitas ad inferos Luciferum Angelorum pulcherrimus præcipitem egit. Timeamus Deum, *qui in angelis suis recepit pravitatem.* Astra de cœlo ceciderunt, & nos terræ vermiculi nihil timemus.

3. Debes colere & invocare S. Michaëlem, utpote cum is Ecclesiæ Princeps adfuturus sit examini totius

tius
es tr
tiæ,
ficiu
be,

S

S

I

n

tius

tius vitæ tuæ. Heu! quid dicturus? quid facturus
estremendo illo die, nihil tunc divitiæ, nihil scien-
tiæ, sola piè facta proderunt. An quæ piè fecisti suf-
ficiunt ad æternam gloriam? in id potissimum incum-
be, ut cor purum & conscientiam bonam habeas:

*Nam veniet dies illa, in qua plus valebunt
corda pura quàm astuta verba, con-
scientia bona, quàm marsupia
plena. Bernardus.*

S. HIERONYMVS DOCTOR ECCLES.

30. Septembris.

*Sicut probati sumus à Deo, ut
crederetur nobis Evangelium,
ita loquimur non quasi homi-
nibus placentes, sed Deo qui
probat corda nostra.*

Paul. ad Thessal. c. 2.

Fuit HIERONYMVS natione Dalmatica;
Mundum penè omnem cùm lustrasset,
neque usquam hic arrideret, pedem extra
Mun-

Mundum tandem posuit, hoc est, ad Anachoretas transtulit. Hic dum identidem profanos adhuc scriptores lectitat; evocatus ad divinum tribunal, quis sit? rogatur, Respondet Christianum se esse: at negat iudex Ciceronianum esse dictitans, non Christianum: simul mendacij convictum cædi tandem imperat, dum vitæ emendationem HIERONYMVS, Cœlites vadimonium spondent. Et certè amplius quid fuisse quàm somnium sparsæ passim per omne corpus plagæ loquebantur. Quid jam mirum, si exinde, quidquid demum ageret HIERONYMVS, auribus tuba illa fatalis obmurmurabat, oculisque vindex ille Iudex oberrabat? Porro in more positum habuit, cum orcus incursaret, ad Jesu pedes confugere hos longis jejuniis multisque lacrymis mollire; infesta interim cogitationum agmina assiduis factorum ictibus è pectore propulsare, tam dulci victoriæ fructu, ut quandoque sublatum in cœlum se putaret, qui mersum modò imis se inferis credebat: Interim etiam dum vixit, Doctorem suum in HIERONYMO Orbis Christianus coluit, hostem verò hæresis extimuit. Ipse vitam denique ibi clausit, ubi ordiri Deus infans voluit, magnus hæretos, ut

on cui

cui in tumultum, Christi cunæ cesserunt. Ex
vita ejusd. ep.

MEDITATIO.

*In vitam Sancti Hiero-
nymi.*

Hic S. Ecclesiæ Doctor reliquit profanos libros
ut sacros interpretaretur, & grassantem hæ-
reticorum pestem depelleret. Usque quo studebis
vanitatis, voluptatis, & pecuniæ causâ. Vide quid
sequaris vigiliis ac laboribus tuis, rectiorem habe in
studiis & actionibus tuis intentionem: quære glo-
riam Dei, quære tuam salutem. Memento æstimandam
esse scientiam, sed scientiæ anteponendam esse
sanctitatem S. August. *Amate scientiam, sed anteponi-
te Charitatem:*

2. S. Hieronymus secessit ex urbe Româ, ubi tan-
to honore colebatur, ut in solitudinē Bethlehemiâ
abderet sese, à mundi periculis remotior esset. Præ-
vide occasiones peccandi, nec iis te committe, fu-
ge in solitudinem. *Laus magna deserti, ut diabolus qui
in paradiso vicerat, in eremo vinceretur. Euche.*

3. Frequens extremi judicii meditatio eum in soli-
tudinem compulit, in qua Saxo tundens pectus,
peccatorum suorum veniam à Deo flagitabat.
Opor-

Oportet ut terribilis hujus iudicii tuba aures tuas
semper circumsonet. An paratus es ad reddendam
vitae rationem? hoc meditare, huc te para, contra-
miscere, rejice mundi voluptates, crucem ample.

*Et tunc: Haec si feceris, tunc ad vocem tubae
pavebit terra cum populis & tu
gaudebis. Hieron.*

Decorative initial letter 'S' with floral flourishes.

Decorative initial letter 'N'.

S.

Secu

E

app
to v
pri
tio
co
nu
ob
ge
tu